

Meg kell fizetni az árát
annak, ha egy alfa
menti meg az életed...

Beautifully
CRUEL

gyönyörűen kegyetlen

18+

*Prózás
könyvek*

J. T. GEISSINGER

J.T. GEISSINGER

Beautifully
CRUEL

gyönyörűen kegyetlen

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELŐSZÓ

Köszönöm, hogy elolvasod.
Ha értesülni szeretnél az új megjelenésekről,
iratkozz fel a hírlevelemre.

*Jaynek, aki csodás lelkével mindig fényt hoz
az engem körülvevő sötétségbe.*

*„Szilaj gyönyörnek vége is szilaj,
Lázába pusztul el, mint tűz s a löpor,
Mely csókolódzva hal meg.”*

Rómeó és Júlia, Második felvonás, 6. szín¹

¹ Kosztolányi Dezső fordítása

TRU

– MEGINT ITT VAN EZ A TE NAGY, mogorva farkasod.

Felnézek a kávégép mellől, amint Carla, a munkatársam megáll mellettem, a könyökével oldalba bök, és puszogni kezd. Nem kell megfordulnom, és követnem a pillantását, enélkül is tudom, kiről beszél. A farkas szó és a hirtelen megugrott pulzusom épp elég bizonyíték.

Hét hét telt el azóta, hogy a talpig feketébe öltözött férfi utoljára betért ide. Hét hete nem láttam sűrű, fekete haját, nagy, durva kezét, drága Armani-öltönyét, ami mögé bújva hiába próbálja elrejteni valódi énjét.

Hiszen akármilyen ruhába is bújtatunk egy oroszlánt, az akkor is a dzsungel királya marad.

– Nem az enyém – szólok meg ugyanolyan halkán, közben figyelem, ahogy a kávé lassan az üvegkannába csepeg, és érzem, hogy a szívem a torkomban dobog.

Nehéz megállni, hogy ne forduljak meg, és ne nézzek rá.

Nehéz, de ez egyáltalán nem meglepő, mert soha nem találkoztam még olyan férfival, akin szívesebben legeltettem volna a szemem.

– Egy éve mindig ugyanahhoz az asztalhoz ül le a te placcodon, Tru! – cukkol Carla.

Tizenegy hónapja. De ugyan ki számolja?

– Ha olyankor téved be, amikor szabadnapos vagy, sarkon fordul, és távozik. Tudomást sem vesz a pincérnőkről, akik megpróbálnak flörtölni vele. Rólam sem, pedig ezek a mellek *sosem* okoztak még csalódást. És tuti, hogy nem az étel miatt jár ide.

Elhúzza a száját, ahogy a kezében lévő tányérra pillant. A sültburgonya- és vagdalthúshalomból zsír szivárog, olyan színe van, mint a hurutos takonynak, és már félig meg is dermedt. Buddy egész éjszakán át nyitva tartó étterme nem arról híres, hogy megéri az árát.

– Azon kívül, hogy megrendeli a kávéját, egy szót sem szól hozzám. Carla a szemét forgatja.

– Ugyan már! Elég beszédes az a nagy, mogorva farkasszem. Egy nap majd te is úgy jársz, mint Piroska nagymamája: felfal.

– Hát persze! Csak a tökéletes teliholdra vár, ugye? – mosolyogva csóválom a fejem.

Carla hátrahajtja a fejét, a mennyezetre szegezi a tekintetét, és egy halk farkasüvöltést hallat:

– Úúúúúú!

– Menj innen, te örült nőszemély, én itt dolgozni próbálok!

Ringó csípővel elindul, hogy a tizenkettes asztalnál ülő kopasz férfinak kivigye a kezében lévő ételt.

Nagy levegőt veszek, hogy kicsit megnyugodjak, aztán lekapok egy bögrét a kávéfőző feletti polcról, és elindulok a farkas asztala felé.

Ő csak vár.

Engem figyel.

A szokásos rezzenéstelen arccal, sötéten izzó szemmel, és azzal a fajta összpontosítással és mozdulatlansággal, amit eddig csak a

nagymacskákról szóló dokumentumfilmekben láttam, ahogy a magas fűben lesben állva várnak az útjukba kerülő gazellákra.

Mindig így néz rám: mohó tekintettel, csendben. De a vadászó afrikai macskával ellentétben, a farkas tekintete mögött valami óvatosság is rejlik. Egyfajta erőltetett visszafogottság.

Ujjait széttárja az összekarcolódott asztallapon, mintha uralkodni próbálna rajtuk, és közben figyeli, ahogy közeledem.

Amikor megállok az asztala mellett, igyekszem közömbösnek tűnni, leteszem a bögrét, és töltök neki. A kávé is feketén szereti, mint a jelek szerint minden mást.

– Szia! Örülök, hogy újra látlak! – szólítom meg félénken.

Hurrá, sikerült nyugodt hangon üdvözölnöm a gyomromban repkedő pillangók és a torkomban lévő gombóc ellenére. Bár még sosem beszélgettem vele igazán, ez a fickó mindig is az agyamra ment.

– Örülök, hogy észrevetél! – mormogja.

Ó, az az ír akcentus! Már csaknem elfelejtettem, hogy milyen csodásan hangzik. Telt, rekedtes és kissé dörmögő, mintha dorombolna. Hogy enyhítsem a hátamon végigfutó borzongást, felemelem a tekintetemet, és bátortalanul elmosolyodom.

Nem viszonozza.

Szokásomhoz híven azzal szórakoztatom magam, hogy leltárba veszem a látható helyen lévő tetoválásait. A bal kezének mindegyik ujjpercét egy-egy ábra díszíti. Csillagok. Egy korona. Egy koponyán átdöfött kés. Egy fekete négyzet, ami mintha egy régebbi tetoválást takarna. Vonzzák a tekintetemet, akárcsak a kikeményített fehér inggallér alól kikandikáló részlet.

Érdekesnek és rejtélyesnek találom a tetoválásait, akárcsak őt.

Elhatározom, hogy ma végre beszédbe elegyedek vele, így hát összeszedem minden bátorságomat, és nagy levegőt veszek.

– Csodás időnk van ma, nem igaz?

Megpróbáltam enyhe szarkazmust csempészni a megjegyzésembé – ami nagyon is helyénvaló lett volna, tekintve, hogy pocsék az időjárás –, de erőltetetten és élettelenül hangzott, mintha egy téglát ejtettem volna a köztünk lévő asztalra.

A farkas mereven bámul rám síri csendbe burkolózva. Sötét szemöldökei között egy alig látható ránc jelenik meg.

Ég az arcom a szégyentől.

– Szeretem, ha esik az eső a városban. A szülőföldemre emlékeztet – szólal meg váratlanul, amikor már éppen sarkon fordulnék.

Az arckifejezéséből ítélve erre ő sem számított.

– Írország a szülőfölded? – kérdezem puhatolózva.

Habozik, mintha azt mérlegelné, hogy válaszoljon-e, vagy sem. Aztán végül bólint egyet.

Elképzelem a lila hangával sűrűn benőtt lápvidéket, a középkori várak romjai között kúszó szürke ködfoltokat, a tengerparti sziklák mentén magasodó bájos kis házikókat.

Egy nagy fekete farkas ugatja a teliholdat.

– Jártál már ott? – kérdi, miközben éles szemmel vizslatja az arckifejezésemet.

– Nem – válaszolom.

– Ha szereted a vadregényes helyeket, el kell menned.

– Nagyon szeretem a vadregényes helyeket! És a vad dolgokat is – vágom rá.

– Valóban – szólal meg szelíden, a pillantásomba kapaszkodva.

Nem kérdezi. Úgy mondja, mintha fontolgatná a dolgot. Mintha azon töprengene, vajon mik lehetnek azok a vad dolgok, amik különös élvezetet okoznak nekem.

És persze, mivel zavarban vagyok, fecsegni kezdek.

– Úgy értettem, hogy hozzá vagyok szokva a vad helyekhez. Én is egy ilyen vidékről származom. Egy isten háta mögötti, aprócska texasi kisvárosból, ahol az ég vakítóan kék, a pusztaság a végtelenbe nyúlik, és millió olyan dolog van, ami megölhet, a tornádótól kezdve a skorpiókon és a mérges kígyókon át a félig vak, félig folyamatosan részeg senkiházi unokatestvéremig, aki szeret célba löni a hátsó kertben a vasárnapi mise után, amikor a család átjön ebédelni, és én azt a műszörme kabátot viselem, amit a nagytól kaptam karácsonyra, és ami sajnálatos módon leginkább egy szarvasra emlékeztet.

A borzalmas szónoklatom után a biztró minden apró zaja élesen visszhangzik a fejemben. A tetőn kopogó eső olyan, mint egy golyózárpor.

A farkas feszülten bámul rám.

Soha nem látott még ekkora rakás szerencsétlenséget.

– Hát akkor – szólalok meg vidáman –, hagylak is kávézni. Minden jót!

Elvörösödvé sietek vissza a konyhába. Legnagyobb bánatomra ez egy nyitott kialakítású konyha, így a vendégek az elülső pulton keresztül egyenesen rálátnak a sütőre és az előkészítő részlegre. A sarkot megkerülve hátra kell mennem oda, ahol a nagy hűtőkamra van, hogy nyugodtan kibőghessem magam anélkül, hogy bárki megláthatna.

Diego, a gyorsételeket készítő szakács kérdő pillantást vet rám, amikor elviharzok mellette.

Carla fél perccel később talál rám; ott állok pityeregve, a kávéskannát még mindig a kezemben szorongatom.

– Mi a fenét csinálsz itt? – kérdezi.

– Agyértágulatért imádkozom. Kivéve persze, ha az fájdalmas, mert akkor inkább megelégszem valami természeti katasztrófával,

ami gyorsan végez velem, és még a holttestem is tűrhető állapotban kerül elő.

Carla elgondolkodik egy pillanatra.

– Az árvízre szavaznék, bár akkor nagyon felpuffadnál.

– Ráadásul a vízbe fulladás túlságosan ijesztő is lenne. Van valami jobb ötleted, ami azért nem ennyire morbid? – kérdezem.

Carla ajkát biggyesztve gondolkodik tovább.

– Esetleg rád omolhatna az épület!

Fontolóra veszem.

– Igen ám, de akkor kilapulnék. Nem nézhetek ki úgy, mint egy palacsinta, amikor kihúznak a törmelékek alól.

– Kit érdekel, hogyan nézel ki? Úgysem lennél már életben!

Egy mély és reményvesztett sóhaj hagyja el az ajkamat.

– Két dolog van, amiért anyám még Dolly Partonnál is jobban rajong: a szépségversenyek és a Mary Kay kozmetikumok. Nem él-né túl, ha a lánya úgy festene, mint akin átgázolt a gyorsvonat, akkor sem, ha már halott.

– Ne ess túlzásba!

– Te nem ismered az anyámat!

– Akkor szerencsésnek mondhatom magam! Egyébként a tizenkettes asztalnál ülő fickó szeretne még kávé inni.

– Nem tudnád te újratölteni a bögréjét?

Clara a kezemben lévő üvegkancsóra pillant.

– A francba! Miért nem képes Buddy még egy kávéfőzőt venni ebbe a kócerájba?

– Mert pénzbe kerül. Hiszen ezt te is tudod. Na, menj szépen, és töltsd újra a kávé a tizenkettes asztalnál!

– Képtelen vagyok rá. Nem vagyok itt, elbújtam.

– Mi a fenének bújtál el?

– Tudom, hogy ezt te nem érted, mert nem olyan ember vagy, aki egy hatvan másodperces beszélgetés alatt képes porig alázni saját magát, de addig nem mutatkozhatok az étteremben, amíg ez a nagy gonosz farkas itt van.

Carla hunyorogva néz rám. Tisztában van vele, hogy a helyzet nem túl rózsás.

– Jaj, ne! Mit mondtál neki? – szegezi nekem a kérdést.

– Biztos, hogy hallani akarsz? Úgy mondtam neki, hogy „*Min-den jót!*”, mintha megidéztem volna Mary Poppins szellemét.

– Ugye csak viccelsz?

Kétségbeesetten felnevetek.

– Nem, sajnos nem. És ez *az után* történt, hogy megosztottam ve-le egy szellemes történetet arról, amikor az unokatestvérem, Bubba Joe meglőtt.

Carla döbbsen bámul rám.

– Kérlek, mondd, hogy az unokatesódat nem Bubba Joe-nak hívják!

– Esküszöm! Ilyet nem tudnék kitalálni magamtól.

– Jézusom! Résztvétem! És tényleg rád lőtt?

– Nekem nem esett bajom, de az az idióta annyi madársöréttel szórt meg, hogy a műszörme kabátom hátulja úgy nézett ki, mintha molyok rágták volna szét. Egyébként meg köszöni szépen, hogy jobban sokkolt a neve, mint az a tény, hogy rám lőtt. Értékelem az együtt-érzésedet!

– Túl fogod élni! Na, de most menj, és töltsd újra a tizenkettes asztalnál ülő pasi kávéját! És próbálj meg nem beszélgetni vele! Nem hagyhatom, hogy miattad elbukjam a borraivalót.

Carla, ez a szívtelen néember sarkon fordul és otthagy.

Kihúszom magam, és megfogadom, hogy soha többet nem szólok a farkashoz.

Mára már elég megaláztatást okozott a bénító szociofóbiám.

Az élet igazságtalanul nehéz az introvertált emberek számára. Napokra ki tud billenteni az egyensúlyomból egy olyan hétköznapi dolog is, mint egy másik élő emberrel való társalgás. Valójában abban sem vagyok biztos, hogy a társadalmi érintkezésnek létezik-e akár csak egyetlen kézzelfogható előnye is. Ha nem kellene dolgoznom azért, hogy megéljek, soha nem hagynám el a lakásomat.

Sajnos gyakran azt gondolják rólam, hogy extrovertált vagyok, mert ha izgulok, akkor megállás nélkül csacsogok, de ez tévedés. Megszámolni sem tudom, hányszor kellett már különböző mosdókban bujkálnom, és nyugtató légzőgyakorlatokat végezniem.

Visszamegyek a vendégtérbe anélkül, hogy a farkas irányába néznék. Amikor a tizenkettes asztalnál ülő kopasz fickóhoz érek, és újratöltöm a kávéját, ő teli szájjal eldörmög egy köszönömöt.

Hirtelen lúdbőrös leszek. Mintha áramütés ért volna: égető, szúró és bizsergető érzés egyszerre. Felpillantok.

A farkas úgy bámul rám a terem másik végéből, mintha a fegyverre célkeresztjébe kerültem volna. Idegesen a fülem mögé igazítom a hajam, visszasietek a pulthoz, és visszateszem a kávéskannát a gépre, majd elkezdem letörölgetni és rendbe tenni a pultot. Későre jár, és csak két vendég van – az egyikük nem is eszik –, így bőven ráérek azon tűnődni, hogy vajon mi lehet a farkas igazi neve, nős-e, és ez lesz-e az utolsó alkalom, hogy látom.

Valószínűleg éppen egy olyan kávézó után kutat a telefonján, ahol szellemileg teljesen ép pincézőket alkalmaznak.

– Egyszer engem is meglőtt egy félig vak, félig részeg senkiházi – szólal meg egy mély hang mögöttem egy pillanattal később.

Ijedtemben ugrok egyet, és megpördülök.

Ott áll, a pult túloldalán, sötét, elszánt és csodálatos, és úgy néz rám, mintha semmi más nem létezne rajtunk kívül az étteremben. Vagy a városban. Vagy a világon.

– Eltekintve attól, hogy nem is egy senkiházi volt. És részeg sem. Jelentőségteljesen elhallgat, majd így folytatja:

– És félig vak sem.

Sötét szeme figyelmeztetően villan, amit tisztán és világosan érzékelek: *veszélyes vagyok, tartsd távol magad tőlem!*

Már túl késő. Mohó tekintetével és hipnotikus hangjával máris csapdába ejtett. A magamnak tett ígéretem ellenére muszáj többet megtudnom róla.

– Szóval akkor mindkettőnket meglóttek már.

– Bizony. Igazán különös, hogy pont ez a közös vonás bennünk, nem gondolod?

Ebben a pillanatban képtelen vagyok gondolkodni, a lehangoló férfiasága hatalmas pusztítást végez az agyamban. De biztos vagyok benne, hogy a kérdése költői volt, úgyhogy csendben maradok.

Tekintete a névtáblámra vándorol.

– Tru – olvassa hangosan. – Ez valaminek a rövidítése?

Egy rövid ideig tétovázok, de végül úgy döntök, hogy elmondom neki a nevem történetét.

– A Truvy rövidítése. Dolly Parton karakterét hívták így az *Acélmagnóliák* című filmben, róla neveztek el. Truvy egy szépségszalont vezetett.

A farkas félrehajtja a fejét, és várja, hogy olyan magyarázatot adjak, aminek tényleg van valami értelme.

Hát arra még elég sokáig kell várnia.

– Anyám nagy Dolly Parton-rajongó. Minden lányát Dolly egy-egy filmjének szereplőjéről nevezte el.

Hangosan kimondva még rosszabbul hangzik. Az idegeim persze megint csak a legjobbat hozzák ki belőlem, úgyhogy fecsegni kezdek.

– A legidősebb nővérem, Doralee egy pimasz titkárnőről kapta a nevét a *Kilencről ötig* című filmből. Aztán Mona, a második legidősebb arról a mádámról lett elnevezve, aki a Csirkefarm nevű bordélyházat vezeti *A legjobb bordélyház Texasban* című filmben. Sajnálhatnám is Monát emiatt, de őszintén szólva, egy kicsit kattant, és meglehetősen ítélkező és önelégült, úgyhogy teljesen jogosan kapta a nevét egy prostituáltról. Vagy lehet, hogy azért ilyen, mert egy prostituáltról nevezték el? Erre még nem is gondoltam.

– Na mindegy is! Ott van még Louisa, aki szintén egy *Acélmagnóliák*-szereplő, mert ez anyám kedvenc filmje. A név illik hozzá, mert a karakter mogorva és lobbanékony, akárcsak a nővérem.

– És végül itt vagyok én, Truvy. A legkisebb.

Megköszörülöm a torkomat.

– Van még négy fiútestvérem is, de őket az apánk nevezte el. Szerencsére ő nem Dolly-rajongó.

Mintha minden, ami az imént elhangzott, teljesen normális lenne, a farkas bólint.

– Akkor van még egy közös dolog bennünk: mi is nyolcan vagyunk testvérek.

A feszélyezettségem elillan, mert helyét felváltja a döbbenet.

– Csak viccelsz, ugye?

– A szüleim katolikus írek voltak. Régi vágásúak. Számukra a születésszabályozás halálos bűnnek számított.

– Bárcsak az én szüleim is a vallásra foghatnák! Bizonyára túl szegények voltak ahhoz, hogy megengedhessék maguknak a fogamzásgátlást – jegyzem meg fanyarul.

A farkas úgy bámul rám, mintha földönkívüli lennék. Biztos vagyok benne, hogy valami rosszat mondtam, de aztán megszólal:

– És ez a negyedik.

A negyedik? Ezt meg hogy érti?

– Ööö...

– Én is szegény családból származom, akárcsak te. Ez a negyedik közös pontunk.

Úgy tűnik, zavarja ez a tény. Nem hibáztatom érte. Ideje egy kis viccel elütni a dolgot.

– Ha ezután még az is kiderül, hogy a pisztáciás a kedvenc fagyid, akkor már biztos, hogy minket az Isten is egymásnak teremtett.

Édes Istenem, ezt valóban kimondtam!

Miközben ez az elképesztően jóképű férfi, akihez az imént ezt a szörnyű mondatot intéztem, némán bámul rám, azt kívánom, bárcsak megnyílna alattam a föld, és örökre elnyelne.

Sajnos nem így történik, úgyhogy ideje megmentenem a maradék önbecsülésemet.

– Hát, nagyon jó volt beszélgetni, de most már vissza kellene térnem a munkához.

Rezzenéstelen arccal bámul rám. Egyikünk sem mozdul. Csak nézzük egymást.

Forróság önti el az arcom.

Az állkapcsában megfeszül egy izom.

Kilencven százalékgig biztos vagyok benne, hogy tudja, hogy a mellbimbóim megkeményedtek.

Végül megmozdul. A tekintetét az arcomról le nem véve benyúl a kabátjába, előveszi a tárcáját, kivész belőle néhány bankjegyet, és leteszi a pultra. Összecsukja a tárcát, és visszacsúsztatja a kabátzsebébe.

Egy pillanatig úgy tűnik, mintha erősen elgondolkodna valamin, összeráncolja a szemöldökét, és elmereng. Aztán lassan kifújja a levegőt.

– Dolgozol holnap este?

Nem merem újra kinyitni a szám, ezért csak bólintok.

A farkas is bólint. Valami furcsa oknál fogva úgy érzem, mintha egy randevút beszélünk volna meg. Amikor megfordul és elindul, majdnem a földre rogyok a megkönnyebbüléstől.

De aztán megfordul, és rám szegezi azt a jellegzetes mohó tekintetét.

Halk, rekedtes hangon megszólal:

– Mellesleg, kislány... a kedvenc fagyim *tényleg* a pisztáciás.

Hosszan a szemembe néz, amitől a szívem majd' megáll, aztán megfordul és kisétál, eltűnik az esős éjszakában.

LIAM

– **A FRANCBA! A POKOLBA VELE!**

Tudtam, hogy nem kellett volna idejönnöm ma este. Megfogadtam, hogy ezúttal távol tartom magam tőle. Komolyan is gondoltam, egészen addig, amíg a repülőgép kerekai el nem érték a leszállópályát Loganben, aztán az elhatározásom a pillanat törtrésze alatt vált semmivé.

Csak még egy pillantás, nyugtattam magam, miközben utasítottam Declant, hogy térjen le a tervezett útvonalról. Csak még egyszer belenézek azokba a nagy zöld szemekbe, és kész, vége. Csak egy utolsó pillantásra van szükségem, mielőtt egyszer s mindenkorra magam mögött hagyom ezt a beteges rögeszmét.

És komolyan el is hittem!

Mekkora idióta vagyok!

Az Escalade hátsó ülésének melegéből bámulok kifelé az ablakon. A körút túloldalán, az esőfüggönyön és az elhaladó autók sorain túl a Buddy's Diner erős fényei úgy ragyognak, mint jelzőfények az éjszakában. Ott van bent, a munkatársnőjével beszélget, azzal a nagy

mellű barnával. Ahogy így egymás mellett állnak, olyanok, mint Hóféherke és a mostohája.

Tru.

A lány, aki egy filmszereplőről kapta a nevét.

A félénk szépség, kellemes déli kiejtéssel. A szemei olyan színűek, mint azok a tengerparti zöld üvegkavicsok, amiket a víz csiszolt simára. A mosolyával pedig akár még arra is rá tudna venni egy magamfajta férfit, hogy istenhívó legyen.

– Késésben vagyunk, főnök! – szólal meg halkán Declan a vezetőülésből.

– Tudom.

A hangomba ingerültség vegyül, de csak magamra vagyok dühös, nem rá.

Tizenegy hónapja tagadok meg magamtól valamit, amit nagyon szeretnék, és ez megviseli az idegeimet.

Egy pillanatig még elmerülök a gondolataimban, és azt kívánom, bárcsak lenne tehetségem a rajzoláshoz.

Ezerféleképpen rajzolnám meg az arcát. Megpróbálnám megragadni a pillantása lágyságát, ahogy a hosszú, sötét szempillái alól felnéz rám. A tüzet, ami fellobban benne, amikor a tekintete a számra vándorol.

De a kezem sokkal brutálisabb dolgokra termett annál, minthogy egy gyönyörű, szemérmes lányról portrét fessen.

Tedd, amit helyesnek tartasz, Liam! Tartsd magad távol tőle! Csak a véletlen műve, hogy mindketten népes családból jöttök, és szeretitek a pisztáciás fagyit.

Nincs abban semmi különös, hogy ő is szereti a vadregényes helyeket, egy kisvárosban nőtt fel, és úgy néz rád, mintha te lennél a legcsodálatosabb dolog a világon.

Nem hozzád való!

Az életviteled felemésztené őt, és végül csak a csontok maradnának belőle.

Elfordítom a tekintetem az ablaktól, kezemmel végigsimítom a hajam, majd szólok Declannek, hogy gyorsan lépjen a gázra.

Minél hamarabb eltűnök innen, annál jobb.

TRU

MÁR ÉJJEL EGY ÓRA IS ELMÚLT, mire hazaérek a munkából. Az eső a korábbinál is erősebb fokozatra kapcsol, és teljesen megbénít az a gondolat, hogy mi fog történni, amikor – ha? – a farkas megjelenik az étteremben a következő munkanapomon. Muszáj öntenem magamnak egy pohár bort, hogy megnyugodjak egy kicsit.

A konyhapultnak támaszkodok, kibámulok az ablakon, és elképzelem őt.

Ő mindaz, ami én nem vagyok. Kifinomult. Érdekes. Magabiztos. Idősebb nálam. Legalább tíz, de lehet, hogy tizenöt évvel.

Lehet, furcsállnom kellene, hogy egy magafajta férfi érdeklődik egy magamfajta nő iránt, de az az érzésem, hogy ő olyan ember, aki észreveszi azokat a dolgokat is, amiket mások nem.

Ő nem csak néz. *Lát.*

Amikor rám néz, talán éppen azt látja meg, amit olyan nagy igyekezettel próbálok elrejtteni mások elől. A nyugtalanságomat és a sötét vágyaimat, az összes felszakadt sebemet.

De lehet, hogy ez az egész vágyálom csupán.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Éppen egy utolsót kortyolok az olcsó chardonnay-ból, amikor tompa sírást hallok.

– Jaj, szívem, mit tett már megint veled? – kérdezem egy sóhaj kíséretében az üres konyhától.

A borospoharat a konyhapultra teszem, mezítláb végigsétálok a lakáson, és halkan bekopogok a lakótársam ajtaján.

– Helló, Elliebellie! Minden oké?

Némi szipogás hallatszik, majd Ellie csoszogása, ahogy az ajtó felé közelít.

Miközben ajtót nyit, kezével vörös és duzzadt szemét dörzsöli. Rövid, fekete haja összevissza kócolódott. Szobájából használt zoknik és elveszett álmok szaga árad.

– Jó-ó-ól vagyok – feleli elcsukló hangon. – Éppen az *Egy kutya négy élete* című filmet néztem. Igazán felhívhatnák a figyelmet a felkavaró tartalomra ennek a rohadt filmnek az elején.

– Én még sosem láttam. Miről szól?

– Egy kutyáról, aki újra és újra meghal, és az előző életeinek minden emlékével együtt születik újjá, és minden életében az élet értelmét próbálja megtalálni, aztán végül ismét találkozik a legelső gazdájával, aki még kisfiú volt, amikor a kutyáját el kellett altatni. Az a kisfiú most már egy öregember, és a végén a kutya elmeséli, hogy az élet igazi értelme, hogy megtaláljuk azt az egy embert, aki nekünk lett teremtve.

– Hát nem szörnyű? – siránkozik. – Még egy *filmbéli kutya* is képes megtalálni az igazit!

Ellie nemrég esett át egy csúnya szakításon. Ez volt a negyedik – vagy tizedik – szakításuk. Én már nem bírom követni. Ellie minden szakítás után megfogadja, hogy ez volt az utolsó. Aztán néhány hét